

Anica.

V velikim gozdu je stala samotna gozdarjeva kôča. Gozdár je imel jedino hčerko Ljubico po imenu, ki je bila komaj kakih dvanajst let stara. Ljubica se je zelo dolgočasila. In kaj bi se ne, saj ni imela nikogar, s komur bi se bila mogla igrati in kratkočasiti. Nikdar ni bilo nikogar k njej, ker bližnja vas je bila dobre pol ure daleč od gozda.

Necega dne najde Ljubica ubogo deklico, ki je borovnice brala v gozdu. Deklica se jej dopade. Poprósi jo, ne bi li jo hotela časi obiskati in se ž njo malo poigrati.

„Dà,“ reče Anica — tako se je uboga deklica zvala — „ako mi moji starši dovolijo, pridem.“

„Dobro,“ reče Ljubica, „ne storiš mi tega zastonj. Dobila bodeš pri meni jesti in piti, in tudi svojo obnošeno obleko ti bodem darovala.“

Tretji dan užé pride Anica. Bila je to zelo priljudna in tiha deklica. Ljubici je kmalu najboljša prijateljica.

Užé vse leto je hodila Anica vsak teden po dvakrat k Ljubici, ki je vselej komaj dneva pričakovala, da jo je Anica obiskala.

Necega dne ste se igrale v sobi. Še le na večer se vrne Anica domóv. Ko otide, pogreší Ljubica svojo rudečo svilnato ruto. Vse kote preišče, ali rute ni nikjer. Da je ruto še pred jedno uro imela, to je Ljubica dobro znala. „Kam se je ruta izgubila? Nikogar razven Anice ni bilo v sobi. Nihče drugi je nima nego ona. Skrivaj si jo je vzela in odnesla. Fej, to je grdó!“

Ne da bi bila kaj družega mislila, kako bi se bila ruta lahko izgubila, ostala je Ljubica pri tej misli, da je Anica tatíca. Takój družega dné jej piše, da jej ni treba več priti, ker ona svojo rudečo svilnato ruto od sinoči pogréša.

Ko Anica to pisemce prebere, zelo se ustraši ter postane jako jako žalostna. Zelo jo je bolelo, da jo Ljubica ima za tatíco. Zna se, da je odslej ni več obiskovala.

Kasih štirinajst dni pozneje dal je gozdár sobo pobelíti. Pri tem opravilu je tudi treba vse pohištvo premakniti, tako tudi Ljubičino omaro. Ali kako se Ljubica ustraši, ko zadaj za omaro ugleda svojo rudečo svilnato ruto.

„Oj ti uboga Anica!“ reče „kako veliko krivico sem ti storila. Zakaj nisem užé poprej pogledala za omaro, predno sem kaj hudega mislila o tebi? — Nu, ti moraš užé jutri zopet k meni!“

Ljubica se takój vsede k mizi ter piše listek do Anice. Milo jo prosi odpúščenja ter jo z najprisrčnejšimi besedami vabi, da naj pride zopet k njej v vas. Ali Anice ni bilo nikoli več. Poslala je Ljubici sledeči listek:

„Draga moja Ljubica!

Marsikatero dobroto si mi skazala in marsikatero veselo uro sem pri tebi imela. Vse sem hvaležno sprejela, ker sem, kakor znaš, ubožna deklica. Ali ti si me tudi hudo razžalila, ko si me sumničila, da sem ti jaz ruto ukradla. Jaz sem ubogo dekletce ter nimam družega kot svoje pošteno srcé. Ti si mi poštenje vzela in ž njim vse, kar sem imela. Veruj mi, draga moja Ljubica, da mi ubogi otroci imamo tudi čut poštenja v sebi. Ia moj oče te prosijo, da bodi v prihodnje prevídnejša, ker sumničenje se lahko hitro pokaže, ali težko se zopet popravi.

Anica.“

Lehko si mislite, otroci, kako je bilo Ljubici pri sreci, ko je to pisemce prebrala.

Tone Brezovnik.